Levin, Shmarya
'Asarah shirim

A

נִשְׁתֶּה נָא אַחִים כּוֹסֵנוּ בְּבַת אַחַת ;
נִשְׁתֶּה וְנִשְׁכָּר , יְמֻתַּק לָנוּ שֵׁכָר ,
אַחִים נִשְׁאַרְנוּ , אַחִים בַּפַּחַת ,
וּכְאַחִים עוֹד נַעֲלֶה מֵאַדְמַת נֵכָר !

אַחִים לְצָרָה כֻּלָּנוּ נוֹלַדְנוּ,
כִּי בְּצָרַת הָאֶחָד יֵצַר לַשֵּׁנִי
סָבַלְנוּ כְּאַחִים וּבְכֵן לֹא נִשְׁמַדְנוּ
וַנִּחְיֶה בְּמָצוֹר, בְּמָצוֹק וָעֹנִי.

נִרְדַּפְנוּ תָּמִיד וַנִּחְיֶה בִּלְאוּמִים
וּבְהָמֵר אֶרֶץ כְּאַחִים נִדְבַּקְנוּ,
וַאֲרוּזֵי יַד, כֻּלָּנוּ בְּנֵי עַם קְדוּמִים,
אִישׁ מֵעַל אָחִיו לָכֶת לֹא הִרְחַקְנוּ.

וַנֵּלֶךְ בַּגּוֹיִם מִדְּחִי אֶל דֶּחִי —
אַחִים שְׁמַמוֹנוּ אֲמָרְנוּ נִגְזַרְנוּ
הִכּוּנוּ פִּצְעוּנוּ מְרַטוּ הַלֶּחִי,
וּכְאַחִים בְּכַחַן בְּרִית לֹא עָבַרְנוּ.

בְּרִית אַחִים.

נִשְׁתֶּה נָּא אַחִים כּוֹסֵנוּ בְּבַת אַחַת,
נִשְׁתֶּה וְנִשְׁכָּר, יִמְתַּק לָנוּ שֵׁכָר —
אַחִים נוֹלַדְנוּ וְאַחִים עַד הַשַּׁחַת
נִשָּׁאֵר לְעוֹלָם גַּם בְּאַדְמַת נֵכָר

יָשַׁבְנוּ עַל אַדְמָתֵנוּ כְּשֶׁבֶת אַחִים,
מַה־טּוֹב וּמַה־נָּעִים הָיָה גּוֹרָלֵנוּ
וְאַחִים נִשְׁאַרְנוּ אַחִים בַּפַּחִים
אַחִים בַּמּוּעָקָה עִמּוֹ בְּמָתְנֵינוּ.

בָּנַיִךְ אֵלֶּה עַתָּה יְחוֹנְנוּ עֲפָרֵךְ ,
קוֹמֵם הֲרִיסוֹתַיִךְ הֵם פָּרְצוּ פֶּרֶץ ;
הֵם יְחַדְּשׁוּ נְעוּרַיִךְ , יְכַלְלוּ הֲדָרֵךְ ,
וּתְהִי אַךְ לִבְרָכָה בְּקֶרֶב הָאָרֶץ !

לִבְנֵי הַנֵּכָר לֹא נָתַתְּ אֶת כֹּחֵךְ ;
הִסְתַּרְתְּ פָּנַיִךְ גַּם יָפְיֵךְ וַהֲדָרֵךְ ;
כֹּחֵךְ הִסְתַּרְתְּ וַתָּנִיסִי אֶת לֵחֵךְ,
עַד בָּאוּ בָנַיִךְ רַצּוֹת עֲפָרֵךְ !

הַבִּיטִי נָא אֵלֶּה, שְׂאִי בָנַיִךְ,
מֵרָחוֹק מִקָּרוֹב אֵלֶּה לָךְ בָּאוּ ;
אֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ, הָאִירִי פָּנַיִךְ,
עֶדְנֵךְ, תּוּמָּתֵךְ בָּנַיִךְ יֵדָעוּ !

אַל תִּתְבּוֹשְׁשִׁי הַצָּעִיף הָסִירִי,
צַהֲלִי וָרֹנִּי, הַצְהִילִי הַפָּנִים ;
בָּנַיִךְ אֵלֶּה אַהֲבָתָם הָעִירִי —
אַהֲבַת בָּנַיִךְ לֹא עֲמָמוּהָ שָׁנִים !

מַשָּׂא נַפְשִׁי!

מַה־יָּפִית, מַה־נָּעַמְתְּ אֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ
יָפְיֵךְ לֹא הֵסִירוּ שָׁנִים אֲלָפִים;
עוֹדָךְ תָּאִירִי כְּסַהַר בַּחֹדֶשׁ
וּנְפָשׁוֹת תִּקְחִי, תַּרְהִיבִי עֵינָיִם;

זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ הָיִית אַתְּ לְפָנִים;
אַדְמָתֵךְ עֵדֶן, גַּפְנֵךְ פּוֹרִיָּה
אַךְ אֵלֶּה צָפַנְתְּ זֶה רַבּוֹת בַּשָּׁנִים,
כִּי גוֹרְשׁוּ בָּנַיִךְ וַתְּהִי נָכְרִיָּה:

בְּאַחַת אֲנַחֶמְכֶם   חַיֵּי נִשְׁמָתִי ;
כִּי כָּל יְמֵי חַיַּי   עַד בּוֹא גְאֻלָּתִי ;
פֹּה בַּמִּסְתָּרִים   אֲבָל אָעִירָה ,
וְכַאֲשֶׁר שׁוֹרַרְתִּי   עוֹד לֹא אָשִׁירָה ׃

-קִנִּי נָטַשְׁתִּי שְׁבִי הָלַכְתִּי,
מֵאָז נֶאֱלַמְתִּי לַשִּׁיר שָׁכַחְתִּי;
גַּם נֶגֶד קִנִּי מַה הוּא כְּזוֹב קִנִּי
שָׁם חָפְשִׁי-פֹּה אָסוּר הִנְנִי!
שַׁדְמוֹת הָעֵדֶן הֵם כְּבָר עָטְפוּ
אַז אַחֲרֵי רוֹאִי כָּלִיל חָלָפוּ.
מַעְיָן וָפֶלֶג, הָרִים וַעֲמָקִים,
תְּכֵלֶת שָׁמַיִם וּמְטַר הַשְּׁחָקִים —
כִּי אֶזְכְּרָה אֵלֶּה בְּקִרְבִּי אֶתְהַפֵּכָה
רוּחִי סוֹעֶרֶת, נַפְשִׁי מִתְהַפֵּכָה...
שָׁמָּה גַּם אָבִי וְאִמִּי הַזְּקֵנָה,
שָׁם גַּם אֲהוּבָתִי מְנַהֶמֶת כַּיּוֹנָה...

קולך שמעתי ואלך תמם ,
הוא העיר נפשי עד כה נרדמת ,
ומה בכלובך למה נאלמת
למה לא תשיר למה נרדמת ?
האם אין טוב לך עזבך קנך ?
שא נא הפעם , שא נא עיניך ;
לך כלוב בבית , בנוי לתלפיות
[illegible] חדרים ועליות
גם מחבריך בעתם נתונים ,
לחמך מימיך הלא הם נאמנים !
הסר נא איפה מלבך דאגה ,
בכעס ועצב אל תתמוגגה ! . . .

אִם אֶשְׁכָּחֵךְ יְרוּשָׁלַיִם תִּשְׁכַּח יְמִינִי

הַזָּמִיר בַּשֶּׁבִי.

כי שם שאלונו שובינו דברי שיר,
איך נשיר שיר ה׳ על אדמת נכר
(תהלים קל״ז)

– שִׁירָה נָא שִׁירְךָ   לוֹ נַפְשִׁי צָמֵאָה,
הוּא יִהְיֶה בְקִרְבִּי   נַפְשִׁי הַנִּכְאָה.
הֵן אֲבִי הַמְשׁוֹרְרִים   אַתָּה הַזָּמִיר
שָׁם בְּחֹרֶשׁ מֵצַל   עַל רֹאשׁ הָאָמִיר

משאלות לבי

יהי רצון:

שאשמח בחלקי בחיים היותי,
שלא אקנא עוד בבעלי העשר;
שאסתפק במועט, אך כדי מחיתי.
שאעשה כל מעשי בצדק וישר.

שתהי בת שירתי תמיד עמדי,
שלא אחליפנה בהבל הבלים,
שלא תהי תורתי קרדום בידי,
שיהי אור בנפשי ונסו הצללים,
שלא תתן באמונת רוחי מגרעת,
שלא אוסיף מכאוב, כי אוסיף דעת.

שֶׁתִּהְיֶה בִתִּי עַל מְלַאכְתָּהּ אַךְ בְּטוּחָה,
מִבְּלִי מְכוֹר אֶת יָפְיָהּ, הֲדַר הַנֹּעַר,
שֶׁתִּכָּנֵס לְחֻפָּה בְּאַהֲבָה כְּרוּחָהּ,
שֶׁיְּהִי בְּחִירָהּ רָמִי וִיפֵה־פְּרִי־תֹאַר.

שֶׁיְּכַבְּדוּ אֶת אִשְׁתִּי עַד יוֹם הַמָּוֶת,
בְּמוֹשֶׁבֶת הַבַּיִת, כְּאֵם רַחֲמָנִיָּה.
מִדִּבְרֵיהָ הָרַכִּים שֶׁיְּגָרְשׁוּ עַצֶּבֶת,
אַךְ לֹא כֹּס הַיַּיִן בְּבֵית הַשְּׁתִיָּה.

*) מִשְׁאֲלוֹת לֵב

יְהִי רָצוֹן:

שֶׁלֹּא אֶגַּע קָרִיק בְּבָשָׂר, בָּרוּחַ,
שֶׁיִּהְיֶה אֵשׁ תָּמִיד בְּאָח הַמְּבֹעֶרֶת.
רָעָב וְצָמָא שֶׁלֹּא אֶרְעַב לָנוּחַ,
שֶׁיְּהִי אַךְ הַשַּׁלְוָה בְּבֵיתִי שׁוֹרֶרֶת.

שֶׁיַּקְשִׁיבוּ בַּלִּמּוּדִים בָּנַי וּבְנוֹתַי,
כָּל יְמֵי חַיֵּיהֶם אַךְ לֶאֱמֶת יִגְבָּרוּ,
שֶׁיִּהְיוּ בְּכָבוֹד וּבְשַׁלְוָה אֲחוֹתַי
וַעֲנִיִּים עַל הַפְּתָחִים לֹא יַחֲזוֹרוּ.

---

*) העתקה: Михайлова „Желанія"

ובלי לולאות היריעות חברו ,
הפלא ופלא , מעשה ידי אמן .

השמש עוד מעט יצא מחפתו ,
וקרניו הלא הנה הרצים לפניו ;
אז יקום הצפור , ישיר שירתו ,
בטרם ישחר , כי יזהר כפניו ;

בחפזי כתבתי , אך האמצא מלה ,
לתאר בה ההוד , הנעם והיפי ?
למצאי בקר קדם דומיה תהלה !
הם קץ היופי , תכלית אי חופי ,
פלא כל התמונות , תמונת הבריאה ,
מכתב אלהים הם , חרות הבריאה ,

הָבוּ לִי!... וְאַרְגִּינָה מוֹצָאֵי בֹקֶר,
מוֹצָאֵי בֹקֶר בְּיָפְיָם לִרְגָעִים.

הָבוּ לִי מְכוֹנַת חוֹקֵק־אוֹר וּמְקוֹם סֵתֶר,
הָבוּ לִי לוּחַ, הָבוּ לִי גִּלָּיוֹן;
אֶתְוֶה הַתְּמוּנָה, אֲחוֹקְקָה בַּגֵּהָר.
וְתֵצֵא בְהִירָה תְּמוּנַת הַחִזָּיוֹן!

מַה תִּשְׁכַּב אָדָם עַל עַרְשְׂךָ סָרוּחַ,
הָקִיצָה מִשְּׁנָתְךָ, מַהֵרָה אַל תִּתְאַחַר!
וְהַבֵּט נָא שָׁמַיִם, הַבֵּט אֶל כָּל רוּחַ,
הַבֵּט כִּי נִבְקְעוּ עַפְעַפֵּי הַשָּׁחַר:

הַבֵּט נָא אֵיכָה שָׁמַיִם נְהוֹרִים,
לָבְשׁוּ יְרִיעוֹתֵיהֶם תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן,

מוצאי בקר.

מוצאי בקר וערב תרנין (תהלים)

הנני יושב בחדרי וידי כותבת,
עוד תפיש הנני בקרב רעיוני,
עוד לכתוב ולכתוב נפשי חושבת.
ויתם הנר – והניחותי את עטי,
והשחר את אורו לחדרי הבקיע,
מבעד החלון על חשכי הופיע.

* * *

הבו לי עט מעורר! הבו לי חקר!
הבו לי עשר, הבו לי שלל צבעים!

לָהֶן מִדָּה אַחַת, שׁוּרָה כְּשׁוּרָה.
כְּשִׁנֵּי יָפָתִי, כְּעֵדֶר הַקְּצוּבוֹת —
תֵּבֵל וּמְלוֹאָהּ לֹא תַרְהִיב עוֹד עֵינַי,
וּלְבַת שִׁירָתִי עוֹד נָתוּן הִנֵּנִי.

עדי יערה עלי רוח ממרום ,
עדי שורחך עלי , עד שיפוח ,
אז תנוח עלי הרוח וידי כותבת ,
מאשר רנני , לא אדע עצבת .

התגל ונבואה אז אז אחליפה ,
בנטיפות הורוים על צואר שירתי ;
רוחי אשפך על כל נטיפה ונטיפה .
אשפוך את רוחי - ורוחי בעזרתי ,
כי תצא שירתי ברה ותמימה ,
כרוח הממלא את נפשי פנימה ,

תענגנה הזוכה אז תמוש מזרח ,
ותמונות תצא נה אחוזות ושלובות ,

לי לב מתנה ומדתי זו כחי ,
לחוש, להגות, לענות ולחשוב מחשבת
ולתאר מחשבתי עלי הגליון ,
לרקמה בשלל צבעים תהי לחזיון ,

אך מלאכתי זאת איננה מברכת ,
כי בעיני הנפש לא תגלא ;
כי אך אחרי רוחי עלי ללכת
ולעמד בטל — הרוח כי יפלא ;
לשוא אעשה עם הבדו אמבילה ,
כי גז הרוח ובלשוני אין כח .

פה יושב אנכי ידי בלי הרם ,
כי שבתי לשיר ולמשול ברוח ,

מלאכת השירה.

המגדל זורע, החיט תופר,
החכמי חולם פעם, בונה הבונה,
רואה חשבון על כסא מונה וסופר,
הדין חוקר משפט, העד עונה —
מלאכתם לפניהם, כלי תשמישם בידם,
הגיתם במעיהם — תורת האדם.

ביניהם נבדלתי — משורר עברי;
לי נקם פרות, לי יד כותבת.

וַיְהִי בֵּיתָם לְרִיב וּמַצָּה גֵּיא חִזָּיוֹן
וְנֶגֶד שְׁכֵנֵיהֶם, בְּנֵי חוֹרִין, כְּדֵי בִזָּיוֹן!...
רַבִּים בָּאוּ יַחַד בֵּית אֵם אוֹהֶבֶת,
בָּאוּ גַם יָכְלוּ שָׁם בֶּטַח לָשֶׁבֶת,
וְהִנֵּה אִשָּׁה אַחַת, הָרַבָּנִית מְבָרֶקֶת
יוֹשֶׁבֶת עַל כִּסְאָהּ וּלְאַלְפֵי אֲנָשִׁים מַזֶּקֶת!...
הַאִם זֶה שְׂחוֹק? — לֹא שְׂחוֹק, אַךְ וַי־דוּא...
„עַל דָּא תֵּהֵא קָא בָּכִית וּבָכוּ תַּרְוַיְהוּ.

כל עוד לא יחוש בנפשו כי חי־חי־הוא...
על דא ודאי קא בכית? — ובכו תרויהו.

משורר מאי קא בכית? — על דא קא בכינא,
כי היה עמי בפי כל למשל ולשנינה:
כי בנוק ותיתים, במאמרים לבתו
גם בצאתו נקשה וריב מתוך התבה,
אין חולה על שברו אין מפגיע בעדו,
וילך לדרכו עדר עוד לבדו —
לב רבים לקחה הארץ החדשה:
בה משכן החפש, בדרור היא נקדשה,
ובית דורשי החפש כמעט נבנה
ויתלו עליהם את הבגד הלבנה,

כאז כן עתה עוד נפלג הוא לפלגות ,
עבדיו ומעשיו המה כחציר גגות .
לא יוכל להבנות, שוא יעמלו בונים ;
זה נותן תבן אם זה מבקש לבנים ,
הבונים איש לעברו פונים, יועציו נוגים ,
ומספר הרופאים כמספר ההורגים !
רופאי אליל כלהם יחד כל אחת ,
לא ינחו מזור , לא ירפא החולה ,
כל עוד כל איבריו יחד לא יתעוררו ,
לא יאמרו חזק, איש אחיו לא יעזורו ,
כל עוד לא תקרבנה יחד העצמות ,
גם לא תקיצנה מחשבותיו הנרדמות ,

ומנה קרן השחר הנוצץ

ראו אור גדול ויצאו כלם חוצץ ,

לחבק ונשק את שפחתם הזקנה ,

לנחמה מאבלה, כי עזבוה עד הנה —

לא ארכו הימים ופרץ איננו ,

ויהדי השחר את מתקו ממנו ,

והשפחה עשר מעלות ירדה אחרנית ,

לבשה בגדי אלמנותה ותקן קינות...

רע עלי המעשה, בחי ובמתי הוא !

על דא ובאי קא בכית ? ובכו תרויהו .

משנה: מאי קא בכית ? - על דא קא בכינא,

כי עם זקן כמני עוד לא הגיע לבינה ;

גַּם הַשָּׂפָה הַזֹּאת מִלִּבֵּנוּ נִשְׁכָּחָה,
בָּנֶיהָ נָסוֹגוּ מִמֶּנָּה וְהִיא נֶאֱנָחָה;
זְמֹרַת זָר נָטַעְנוּ, אֶל שָׂדֶה אַחֵר עָבַרְנוּ.
וַנְּהִי נוֹטְרִים אֶת הַכְּרָמִים, כַּרְמֵנוּ לֹא נָטָרְנוּ.

אֶת הַשָּׂפָה גֹּוַעַת כִּי רָאָה רַ"ב פֶּרֶץ
וַיּוֹצִיא אֶת „הַשַּׁחַר" לְהָאִיר לָאָרֶץ,
לְהַרְאוֹת לַכֹּל כִּי עוֹד חַיָּה הַשָּׂפָה,
כִּי עוֹד בָּהּ מְתִיקָה, כִּי עוֹד בָּרָה הִיא וְיָפָה,
כִּי עוֹד לֹא גַם קָהֲתָה, כֹּחָהּ לֹא רָפָה,
כִּי עוֹד המתחה כָּלִיל לֹא חָלָפָה,
כִּי עוֹדֶנָּה הִיא בְּעַפּוֹת הַגְּבֶרֶת,
אָז לָבְשָׁה בְּנֵי הַנְּעוּרִים רוּחַ אַחֶרֶת.

לֹא צֹאן קָדָשִׁים אַתָּה, אַךְ צֹאן הֲרֵגָה·
יִתְעַטֵּף עָלַי רוּחִי, נַפְשִׁי תִּתְמוֹגֵגָה,
יִשְׂתָּרְגוּ בִי חוּשַׁי וְכִלְיוֹתַי אֶשְׁתּוֹנָן,
אֶעֱשֶׂה מִסְפֵּד כַּתַּנִּים, אָשִׁיר נַאֲקוֹנָן·
כָּל נֶגַע כָּל פֶּגַע רַק עָלַי הוּא,
„עַל דָּא וְהָא קָא בָכוּתִי" — וְכָמוֹ תְרוּיְהוּ,

„מִשּׁוּם מַאי קָא בָכוּתִי" - עַל דָּא קָא בָכֵינָא,
כִּי אָפְסָה כָּל שִׁירָה חֲדָשָׁה הָרַנָּה;
הַתּוֹרָה הָאֱמֶת, הַשָּׂפָה הָעִבְרִיָּה,
וְהִיא יֶתֶר פְּלֵיטָתֵנוּ בְּאֶרֶץ נָכְרִיָּה,
לְעַם נִדְכָּא וְנַעֲנֶה הִיא נֵזֶר וּבְרִית,
לְטַהֲרוֹ מִטֻּמְאָתוֹ וְלָתֵת לוֹ שְׁאֵרִית —

מְשׁוֹרֵר מַאי קָא בָּכִית ?

(בעקבי המשורר הנשגב הח׳ יל״ג).

מְשׁוֹרֵר מַאי קָא בָּכִית ? עַל דָא קָא בָּכֵינָא,
כִּי נֶהְפַּךְ לְאֵבֶל כִּנּוֹרִי, שִׁירָתִי לְקִינָה,
כִּי אֵלַי שִׁיר בַּעֲגָבִים לֹא אוּכַל אָשִׁירָה,
כִּי אַךְ מִסְפֵּד אֶעֱשֶׂה, אֵבֶל אָעִירָה;
אֶרְאֶה צֹאן עַמִּי, וְהִיא נְמוּשָׁה עַל הֶהָרִים,
עֵדֶר עֵדֶר לְבַדּוֹ וּבְחִנָּם נִפְזָרִים,
לְגוֹזְזִים אַבִּירֵי לֵב; לְאוֹרְגִים קָשִׁים —
הֲזֶה עֵדֶר ה׳, הֲזֶה צֹאן קָדָשִׁים ? —

וזקרי אור תורה, לפני שנות אלפים,
קראו להם חכמות ויחלקום לשבע,

ובקרני האור והחמה נפרדים,
יתלכדו מגל בשמש זורחת —
קרני החכמות כי יהיו לאחדים,
דבקו יתלכדו והיו לתורה אחת.

וכיסוד האור הנעלם עוד ממנו,
המאיר לנו ונעלם לא תראה עין —
יסוד התורה הנפש לא תשיגנו,
עוד היא נחבה, עוד בעמקה טמון:
האור ואור תורה מסתתרים בחביא,
אור גנוז הם לצדיקים לעתיד לבוא.

מָתוֹק אוֹר תּוֹרָה לַנֶּפֶשׁ פִּי שְׁנַיִם ,
הַתּוֹרָה הַתְּמִימָה כָּאוֹר נֶחְמָדָה .

הַנֶּפֶשׁ נִשְׁלְחָה מִמָּקוֹם גָּבוֹהַּ ,
לִשְׁכּוֹן בָּתֵּי חֹמֶר פֹּה עֲלֵי אֲדָמוֹת ;
וְצֵדָה לַדֶּרֶךְ נָתַן לָהּ אֱלֹהַּ ,
הַתּוֹרָה הַמְּאִירָה, הִיא חַיֵּי נְשָׁמוֹת .

כִּי תֵרֵד פֹּה מַטָּה וְתָאִיר לַנֶּפֶשׁ ,
וּבְכֶתֶר הַמַּדְרֵגָה תָּפִיץ אוֹרָהּ ,
כִּי תְצָרֵף הַפָּנִים , תְּגָרֵשׁ הָרֶפֶשׁ ,
וּתְהִי אָז הַנֶּפֶשׁ זַכָּה וּטְהוֹרָה .

הַתּוֹרָה אוֹר וְשִׂירָה לָהּ קַרְנַיִם ,
שׁוֹנִים הֵם לְמִינֵיהֶם כְּקַרְנֵי הַטֶּבַע ;

זאת מצאו החוקרים ועוד מצאו אחרת:
כחות רבים באור, הם רצופים בתוכו,
הקול והחום ואש אלקטרה הבוערת —
בנים המה לאור, הם יוצאי ירכו

זאת מצאו החוקרים המביטים לעוף
וירבו נסיונות פליאה על פליאה,
אך מה הוא האור־אם לו דמות הגוף,
או רוח הוא מרחפת על פני הבריאה?
לא מצאו פתרונם חוקרי הטבע,
ואור נגהו יהי גם כי יחקרו צבע.

טוב האור ומתוק הוא לעינים.
לו נאוה תהלה, הוא בכור התולדה,

עַל פִּי קַרְנֵי הָאוֹר יִצְמַח כָּל צֶמַח ,
בְּכָל נֶפֶשׁ חַיָּה הָאוֹר הוּא הָרוּחַ ,
יֶתֶר מְעַט וְצֶמַח בְּלִי יַעֲשֶׂה קֶמַח .
לֹא יִחְיֶה הַחַי , הַנֶּפֶשׁ תָּפוּחַ .

* * *

זֶה כְּבָר מָצְאוּ לָמוֹ חַכְמֵי הַטֶּבַע ,
לְקֶרֶן אוֹר בָּהִיר כִּי קְרָבוֹ לָגֶשֶׁת ,
וַיַּפְרִידוּהוּ וַיִּמְצְאוּ בוֹ שֶׁבַע
קַרְנֵי אוֹר וְהֵמָּה כְּקַרְנֵי הַקֶּשֶׁת :

אֲדַמְדַּם וִירַקְרַק , תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן ,
וְעוֹד שְׁלַל צְבָעִים , רִקְמָה רִקְמָתַיִם ,
(בְּעַד זְכוּכִית לְמוֹפֵת מַעֲשֵׂה יְדֵי אָמָּן
הֲלֹא יֵרָאֶה זֹאת כָּל אָדָם לָעֵינַיִם) .

אור הגנוז.

גם את זה לעמת זה
עשה האלהים (קהלת)

טוב האור ומתוק הוא לעינים,
לו נאוה תהלה, הוא בכור התולדה;
בכור כל הכחות, רבוא רבותים,
הוא עין הבריאה, הוא רנקה, הוא ידיה.

קרנים מידו והמה כסלם,
המצב ארצה וראשו בשמים,
ובסלם הזה הברואים כלם
עולים ויורדים בשלבי הקרנים.

לב בנים על אבותם ולב אבות על בנים
ישבו כלם תחת השמים —
אז יצא שמש ישראל בגבורתו ,
בעצם מהרו קרניו פי שבע יזרחו ,
ונגה ישראל יהיה כאור תורתו ,
ובני הכוכבים מנגהו יאורו .
וישראל בלבבו לפתר ברגש ,
יורה את הדרך דרך הקדש .

וְהָיָה יוֹם אֶחָד הוּא לַאדֹנָי יִוָּדַע,
מִנּוּ הַיּוֹם הַהוּא מַכֶּה בְּמַשָּׁאוֹן —
אָז תָּמוּשׁ אֲפֵלָה, הַחֹשֶׁךְ יִגָּרַע,
וּלְעֵת עֶרֶב יִהְיֶה אוֹר לֹא אוֹר קִפָּאוֹן —
כִּי אוֹר הַחַמָּה אָז יִגְדַּל שִׁבְעָתַיִם,
וּכְאוֹר הַחַמָּה יִהְיֶה אוֹר הַלְּבָנָה;
הַכּוֹכָבִים כֻּלָּם רַבּוּ רְבוֹתַיִם,
יִשְׁלוּ אֹשֶׁר עֲלֵיהֶם תִּשְׁכֹּן שַׁאֲנַנּוֹת.
כִּי יְהוֹדוּ פְּנֵיהֶם מֵאוֹר הַחֹדֶשׁ,
וּמֵרָחוֹק יִשְׁתַּחֲווּ לוֹ בְּהַדְרַת קֹדֶשׁ,

וְהָיָה יוֹם אֶחָד עוֹד אֵין וַעֲדָנִים,
וְגַם הַצְּלָלִים אַחֲרֵי שְׁנוֹת אֲלָפִים;

כִּי יָשִׂימוּ נוֹסָפוֹת לַסֵּדֶר בַּחֹדֶשׁ ,
כִּי יַאֲצִילוּ מֵהוֹדָם עַל דַּרְכּוֹ בַּקֹּדֶשׁ .

בִּהְיוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם ,
וַיּוֹצִיאֵהוּ אֱלֹהִים מִתּוֹךְ הַהֲפֵכָה ,
לְכָל עַמֵּי תֵבֵל לִהְיוֹת לְעֵינַיִם
וּבְמָאוֹר גָּדוֹל לְהָאִיר דַּרְכָּם בַּחֲשֵׁכָה —
אַךְ קֶטֶרֶג יִשְׂרָאֵל פָּשַׁע גַּם חָטָא .
וַיִּקְטַן מֵהָאִיר לָעוֹלָם כֻּלּוֹ
וְכוֹכָבִים שְׁנַיִם יָרְדוּ אָז מַטָּה ,
כִּי יָאִירוּ גַּם הֵם הַנָּתִיב מִמּוּלוֹ ,
לִהְיוֹת בָּאָרֶץ כְּכוֹכָבִים כַּחֹדֶשׁ ,
לְהוֹרוֹת אֶת הַדֶּרֶךְ , דֶּרֶךְ הַקֹּדֶשׁ .

אָז יִלְקַח יִשְׂרָאֵל תְּשׁוּבַת מְחִיָּתוֹ
וּצְלָלִים הַשָּׁמַיִם עָלָיו יַאֲהִילוּ.
וּבְכֵן הוּ חֲגִיגוֹת בַּסֵּתֶר בַּחֹדֶשׁ ,
כֵּן אָרְחוֹת יִשְׂרָאֵל, הָיוּ בַּקֹּדֶשׁ .

* *
*

בִּבְרוֹא אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם
וַיֹּאמֶר לָתֵת מְאוֹרוֹת בָּרָקִיעַ ,
שְׁנַיִם בָּרָא אֶת הַמְּאוֹרוֹת הַשְּׁנַיִם ,
וְיָרֵחַ כַּשֶּׁמֶשׁ בְּהוֹדוֹ הוֹפִיעַ ;
אָז קִנְאָה הַלְּבָנָה וּבְכֵן נִתְמַעֲטָה ,
וַתְּהִי לְמָאוֹר קָטֹן לְמֶמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה ;
וַיְנַחֲמֶהָ אֵלִי וַיְפַס אֶת דַּעְתָּהּ
וַיִּתֵּן צְבָאוֹת הַכּוֹכָבִים מִמַּעְלָה ,

וְיֵשׁ כִּי בֵּין הַיָּרֵחַ וּבֵין הַשֶּׁמֶשׁ
תַּעֲבוֹר הָאָרֶץ הָעוֹמֶדֶת בַּשֵּׁפֶל,
אָז יִלָּקַח הַיָּרֵחַ, יָבוֹא אֶמֶשׁ,
נָגְהוֹ יֵאָסֵף, חֲתוּלָּתוֹ עֲרָפֶל.
וּבֵין חֲלִיפוֹת לְבַהֵר בַּחֹדֶשׁ,
כֵּן אָרְחוֹת הַיָּרֵחַ, הִנָּם בְּקֹדֶשׁ.

תּוֹרָה נְתוּנָה לָנוּ, מוֹרֶשֶׁת קְדוּמִים,
שֶׁמֶשׁ צְדָקָה הִיא מַרְפֵּא בִּכְנָפֶיהָ
וְיִשְׂרָאֵל אַךְ הוּא הַיָּרֵחַ בַּלְאוּמִּים,
הַמּוֹפִיעַ גְּבוּרָתָהּ, הַמֵּפִיץ קַרְנֶיהָ.
וְיֵשׁ כִּי בֵּין יִשְׂרָאֵל וּבֵין תּוֹרָתוֹ
תַּאֲוָה, קִנְאָה, כָּבוֹד בֵּינֵיהֶם יַבְדִּילוּ.

הוא ישראל הטובע ברפש ;
הוא ישראל המלך בירושלים!...
מרדכי היהודי במעט נבל, שבב,
מצרת בת עמו נפשו נאנחה —
ויקם פתאום — על סוס אויבו רכב,
וברחוב העיר קראו לפניו: ככה!
ככה חי והוא בבתי בדורי,
כן ארחות ישראל, הרבו בקדש.

* *
*

מיד השמש לקח קרנים,
על אחיו הקטן בחברתו יופיע,
והוד הירח כי יבטח שמים
אך גבורת השמש לארץ יביע ;

וּבַחֲצִי הַחֹדֶשׁ פְּגִימָתוֹ נִמְלָאָה
וּמְגַמָּה נֶגְדּוֹ הַחֹשֶׁךְ כָּלָה ,
הַבִּיטוּ וּרְאוּ ! — פְּגִימָתוֹ שָׁבָה בָאָה
וְאוֹרוֹ יוֹרֵד בַּמַּעֲלוֹת אֲשֶׁר עָלָה .
וְכֵן חוֹזֵר חָלִילָה מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחָדְשׁוֹ ,
כֵּן אָרְחוֹת הַיָּרֵחַ, דַּרְכּוֹ בַקֹּדֶשׁ .

יִשְׂרָאֵל בָּאָרֶץ, יָרֵחַ בַּשָּׁמַיִם
בַּחֲלִיפוֹת וּתְמוּרוֹת יַחַד נִשְׁתַּוּוּ ,
גּוֹרָל אֶחָד לָאֵלֶּה הַשְּׁנַיִם ,
וּשְׁנֵיהֶם יַחְדָּו נָעֲמוּ נֶאֱהָבוּ .

בִּמְתֵי מְעָט, בְּכֹחַ שֶׁנֶּאֱמַר, בְּשִׁבְעִים נֶפֶשׁ
יָרַד יִשְׂרָאֵל אַרְצָה מִצְרַיִם !

יִשְׂרָאֵל מוֹנִין לַלְּבָנָה.

יְהִי רָצוֹן שֶׁתְּמַלֵּא פְּגִימַת הַלְּבָנָה (קה״ח)

ת״ר בזמן שלבנה לוקה סימן רע
לישראל מפני שישראל מונין ללבנה
(סוכה כט)

יִשְׂרָאֵל בָּאָרֶץ, יָרֵחַ בַּשָּׁמַיִם,
בְּדַרְכֵיהֶם הֵמָּה נְעִימִים נֶאֱהָבִים;
אֲהוּבִים לִי מְאֹד אֵלֶּה הַשְּׁנַיִם –
קְטֹן הַגּוֹיִם וּקְטֹן הַכּוֹכָבִים.

הָרִאשׁוֹן לַחֹדֶשׁ בֵּין הָעַרְבַּיִם
יָפִיץ הַיָּרֵחַ אוֹר יְקָרוֹת קִפָּאוֹן,
וּמִיּוֹם לְיוֹם יִגְדַּל אוֹרוֹ פִּי שְׁנַיִם,
עֲדֵי חֹשֶׁךְ יַגִּיהַּ יְגָרֵשׁ מִשָּׁאוֹן.

מנחה שלוחה

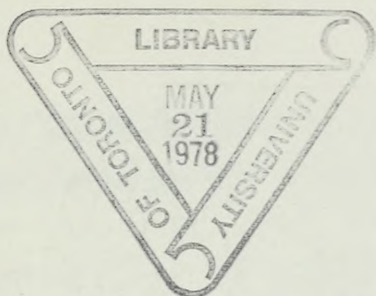
לאבותי היקרים,

מאת בנם אוהבם בלב ונפש

שמריה.

Дозволено Цензурою.
Варшава, 22 Мая 1889 г.

Печатано въ Тип В. Тиля въ Варшавѣ,
Мыльная № 7.

LIBRARY
UNIVERSITY OF TORONTO
MAY
21
1978

עשרה שירים

(מאלה אשר אתי בכתובים)

מאת

שמריה הלוי לעווין.

ווארשא

תרמט

АСОРО ШИРИМЪ.

Десять Лирическихъ Стихотворений

Ш. ЛЕВИНА.

ВАРШАВА. 1889.